

Κυριακή 29η Μαΐου 2022

Κυριακή τοῦ τυφλοῦ.

(Ἰω. 9, 1 – 38).

«Ὑπαγε νίψαι εἰς τήν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος.»
(Ἰω. 9, 7).

Ἐνα ἐντυπωσιακό θαῦμα μέ βαθύτατους συμβολισμούς παρακολουθήσαμε σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Ὁ Πλάστης τοῦ σύμπαντος πλάθει τά μάτια ἑνός τυφλοῦ. Ὁ Χριστός χρίει μέ λάσπη φτιαγμένη ἀπό χῶμα καί δικό Του πτύελο τίς ἄδειες κόγχες τοῦ προσώπου τοῦ τυφλοῦ καί τόν στέλνει στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ νά νιφθεῖ.

Μέσα στό πηκτό σκοτάδι ὁ τυφλός νιώθει τό θεϊκό ἄγγιγμα στό πρόσωπό του. Αἰσθάνεται μιά ἀπαλή ὑγρασία στή θέση πού ἔπρεπε νά βρίσκονται τά μάτια του. Ἀκούει μιά φωνή

νά τοῦ δίνει ἐντολή νά πάει στή δεξαμενή τοῦ Σιλβάμ, γιά νά νίψει τό πρόσωπό του. Ξεκινάει μία πορεία, ἡ ὁποία εἶναι πιά μεγάλη ἀπ' αὐτή πού ἐπιτρεπόταν νά κάνει τό Σάββατο. Ξεκινάει μία διαδρομή, κατά τήν ὁποία σπάζει τούς φυσικούς νόμους, τούς νόμους τοῦ καθωσπρεπισμοῦ, τούς κανόνες τῆς ψεύτικης εὐπρέπειας, τίς φόρμες τῆς ὑποκριτικῆς θρησκοληψίας, τά καλούπια μιᾶς ἀπατηλῆς ἰδεοληψίας, τίς ἐπιταγές μιᾶς σκληρόκαρδης θρησκείας. Ἐκτελεῖ μία ἐντολή ἀπό ἐσωτερική παρόρμηση, ἀπό θετική προδιάθεση, ἀπό μυστική ἐμπιστοσύνη σ' ἓνα πρόσωπο, ἀπό τό ὁποῖο ἔνωσε νά εἰσπράττει ἀγάπη ἄνευ προϋποθέσεων καί ὁρίων.

Σ' αὐτόν τόν δρόμο πρὸς τή δεξαμενή τοῦ Σιλβάμ ποιές σκέψεις ἄραγε νά γέμιζαν τό κεφάλι του; Ποιά συναισθήματα θά ἔκαναν τήν καρδιά του νά γοργοχτυπάει; Πόση ἀγωνία καί πόση ἀπορία θά κουβάλαγε μέσα του σέ κάθε βῆμα γιά τή δεξαμενή αὐτή; Δέν κατάλαβε τί ἔγινε. Δέν ἤξερε τί θά γινόταν. Δέν

ὕποπτευτόταν πώς ἐκείνη τήν ἡμέρα ξύπνησε
μέσ τό σκοτάδι καί θά κοιμόταν μέσα στό φῶς.

Πορεύεται σέ μία δεξαμενή μέ τό ὄνομα
«Ἄπεσταλμένος». Ὁ Μεγάλος Ἄπεσταλμένος
τοῦ Θεοῦ Πατέρα τόν στέλνει νά καθαρίσει τό
πρόσωπό του σέ μία δεξαμενή πού ἔχει τό δι-
κό Του ὄνομα: «Σιλwάμ, ὁ ἐρμηνεύεται
ἀπεσταλμένος». Ὁ Κύριος τοῦ φτιάχνει τά μά-
τια χωρίς νά τόν ρωτήσῃ, ἀλλά τόν στέλνει νά
βρεῖ τό ἀληθινό φῶς, ἀφοῦ ὁ τυφλός τό
ἀποφασίσῃ. Θά μπορούσε ὁ Ἰησοῦς νά τόν
θεραπεύσῃ μ' ἓνα ἄγγιγμα ἢ μ' ἓνα λόγο νά
πλάσῃ τά μάτια του, ὅπως ἔπλασε τό σύμπαν.
Θά μπορούσε ἀκόμη ἀπό ἀπόσταση νά τοῦ
χαρίσῃ τήν υἰγεία, ὅπως ἔκανε μέ τόν ὑπηρέτη
τοῦ ἐκατόνταρχου ἢ μέ τήν κόρη τῆς
αἱμορροούσας. Ὁ Θεάνθρωπος ὅμως τόν πλη-
σιάζῃ, τόν ἀγγίζει, τοῦ ξαναπλάθει τά μάτια,
τόν παροτρύνει νά πάει γιά κάθαρση.

Ἡ λάσπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ θεραπεία τοῦ
ἀνθρώπου. Αὐτό πού φαίνεται περίεργο καί
ἀνεξήγητο εἶναι ἡ λύση τῶν προβλημάτων μας.

Ἡ ἀπόκρυψη τοῦ Θεοῦ πίσω ἀπό τήν ὕλη εἶναι ἡ μυστική ἀποκάλυψή Του. Ἡ συντήρηση ἑνός παθήματος εἶναι ἡ φανέρωση τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ζωή μας. Ἡ ὑπακοή στόν λόγο τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ φωτισμός καί ἡ σωτηρία μας.

Ἡ συνάντηση μέ τόν Θεάνθρωπο Σωτήρα δέν εἶναι ἀρκετή, ἄν δέν ἐπακολουθήσει ἡ πορεία πρὸς τήν κάθαρση. Ἡ εὐεργεσία πού λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν Κύριο δέν τόν σώζει, ἄν δέν κάνει τή διαδρομή πρὸς τήν ἀπόνιψη τοῦ προσώπου του.

Ἐάν «Σιλwάμ» σημαίνει «ἀπεσταλμένος», τότε ἡ διαδρομή πρὸς τὰ ἐκεῖ εἶναι πορεία πρὸς τό Χριστό. Ὁ ἄνθρωπος μέσα στήν τύφλωσή του δέχεται τήν ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ. Γιά νά βρεῖ τό φῶς καί τή θεραπεία του θά τρέξει πρὸς τήν ἀληθινή δεξαμενή τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ κολυμβήθρα τοῦ Σιλwάμ εἶναι ἡ ζωντανή Ἐκκλησία. Κάθε συνάντηση μέ τόν Χριστό εἶναι ἄσκοπη, ἔάν ὁ ἄνθρωπος δέν βουτήξει τό πρόσωπό του στά

γάργαρα νερά τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συνάντηση μέ τόν Κύριο σηματοδοτεῖ τήν ἔναρξη μιᾶς πορείας πρὸς τήν πηγὴ τῆς ζωῆς, πρὸς τήν Ἐκκλησία. Δέν λυτρώνεται ὁ ἄνθρωπος μόνον ὅταν συναντήσῃ κάπου καί κάποτε τόν Χριστό. Λυτρώνεται, ὅταν βαπτισθεῖ μέσα στήν πηγὴ πού φέρει τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τό ὄνομα τοῦ ἀπεσταλμένου. Λυτρώνεται, ὅταν βυθισθεῖ στά νερά τῆς ὑπακοῆς, τῆς μετάνοιας, τῆς κάθαρσης. Εἶναι τά νερά μέ τά ὁποῖα ποτίζει καί θεραπεύει ἡ Ἐκκλησία τοὺς πιστοὺς της.

Ὁ Χριστός κάνει τήν πρώτη κίνηση. Ὁ ἄνθρωπος κάνει τήν τελευταία καί ἀποφασιστική. Ὁ Χριστός ἔρχεται πρὸς συνάντηση. Ἡ συνάντηση μέ τόν Χριστό εἶναι ἡ ἔναρξη μιᾶς πορείας πρὸς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τή δεξαμενὴ τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τήν Ἐκκλησία. Μὴν ἐπαναπαυτοῦμε σέ μία ἐπιφανειακὴ γνωριμία μέ τόν Χριστό. Ὁ Χριστός δέν θέλει ἀπλῶς νά μᾶς ἀγγίξει. Θέλει νά μᾶς υἱοθετήσῃ. Νά μᾶς κάνει κομμάτι τῆς με-

γάλης κολυμβήθρας τοῦ Σιλῳάμ, τῆς Ἐκκλησίας. Μόνον τότε θά γίνουμε κι ἐμεῖς σταγόνες ἀπό τό ζωντανό νερό αὐτῆς τῆς δεξαμενῆς, μέ τό ὁποῖο θά βοηθήσουμε καί ἄλλους τυφλοὺς νά βροῦνε τό φῶς καί νά καθαρισθοῦν.

Στή σκοτισμένη ἐποχή μας περιμένει τόν ἄνθρωπο ὁ Κύριος νά τόν συναντήσῃ καί μέσα στήν κολυμβήθρα Του νά τόν καθαρίσῃ. Ὁ φωτισμός καί ἡ θεραπεία εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Ὅταν τό καταλάβουν αὐτό οἱ ἄνθρωποι, θά ξεφύγουν ἀπό τά σκοτάδια καί τόν πόνο τοῦ κακοῦ. Τότε ὁ κόσμος θά γίνῃ μία τεράστια κολυμβήθρα τοῦ Σιλῳάμ, μία τεράστια ἀγκαλιά τοῦ Μεγάλου Ἀπεσταλμένου, πού θά γεμίσει μέ φῶς, χαρά καί ἐλπίδα τήν ἀνθρωπότητα. Ἀμήν.